

Rugăciunea Domnului

«Voi, deci, așa să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de trebuință dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm celor care ne-au greșit; și nu ne duce în ispită, ci scapă-ne de rău.»

Ce înseamnă rugăciunea Domnului și la cine se aplică?

Care este înțelesul rugăciunii Domnului și la ce persoane se aplică? Aplicarea ei se limitează la timpul cât Isus a lucrat pe pământ sau se poate extinde și la timpul după moartea Lui și la prezent? – Acestea sunt întrebări care se pun frecvent și răspunsul la ele a provocat deja greutatea la unele suflete sincere. Cu ajutorul Domnului vrem să încercăm să răspundem la ele în cele ce urmează.

Mai întâi sunt numai doi evangheliști, Matei și Luca, care amintesc rugăciunea Domnului, și anume în forme diferite. Fără îndoială ambele forme au aceeași autoritate, și anume autoritate dumnezeiască, și dacă Luca trece cu vederea două rugăminți, atunci aceasta nu își are motivul că acestea i-au scăpat și memoria lui l-a înșelat, ci lăsarea lor la o parte stă în strânsă legătură cu subiectul care stătea înaintea duhului său sau mai bine spus înaintea duhului Aceluia care l-a inspirat.

Evanghelia după Matei ne prezintă pe Domnul Isus în caracterul Său ca Mesia, Fiul lui David, care a apărut în mijlocul poporului Său, ca să împlinească toate făgăduințele cuprinse în Vechiul Testament. De aceea Domnul vorbește acolo ca Iehova-Mesia, care nu a venit ca să anuleze rânduielile robului Său Moise și poruncile Legii, ci în autoritatea Sa ca Domn să arunce o lumină nouă, cerească, peste poruncile Legii și în felul acesta să pregătească drumul pentru alte lucruri mult mai înalte. De aceea întâlnim frecvent cuvintele: «Ați auzit că s-a zis ... Dar Eu vă spun ...». În concordanță cu aceasta în evanghelia după Matei rugăciunea este adusă în opoziție directă cu patima iudaică sau fariseică, de a fi văzuți de lume, și cu lipsa lor de adevărată evlavie, și firul vorbirii solemn al acestei rugăciuni nu este întrerupt.

În evanghelia după Luca trece pe prim plan mai mult caracterul lui Isus ca Fiul Omului decât al Aceluia care a venit să preîntâmpine starea și nevoile omului (nu numai ale iudeului). Evenimentele și pildele relatate stau în armonie plăcută cu aceasta. Găsim în evanghelia după Luca istoria păcătoasei mari, pilda samariteanului milostiv și a fiului pierdut, istorisirea despre omul bogat și săracul Lazăr, despre Zacheu mai-marele vameșilor, și așa mai departe. În toată evanghelia ne întâmpină dorința, demnă de adorare, a inimii lui Dumnezeu de a desface barierele înguste ridicate în iudaism și să lase să se reverse râurile dragostei Sale pretutindeni unde păcatul a pricinuit necaz și suferință. De aceea rugăciunea Domnului stă aici nu în opoziție cu adorarea auto-îndreptățită și lăudăroasă a fariseilor, ci este mai mult unul din elementele necesare vieții spirituale.

În nici o evanghelie nu ni se povestește așa de des, că Domnul S-a rugat, așa cum ni se spune în evanghelia după Luca, și aceasta este iarăși în armonie cu întreg caracterul Domnului prezentat în această parte a Scripturii. El este Fiul Omului, care în deplină dependență de Dumnezeu Tatăl călătorește prin lumea aceasta și are nevoie - spun aceasta cu cea mai profundă reverență, căci este o dovadă a desăvârșirii lui Isus ca Om - să fie întărit și înviorat de Dumnezeu. La sfârșitul capitolului zece vedem pe Maria la picioarele lui Isus, ca

să primească din gura Sa cuvintele vieții veșnice. Ea a ales partea cea bună, pe El Însuși, Cuvântul viu.

Însă în afară de Cuvântul lui Dumnezeu mai avem nevoie de un alt element. Noi am fost născuți din nou prin acest Cuvânt și prin același Cuvânt suntem învățați, hrăniți și curățiți. Cu toate acestea noi ca oameni slabi, dependenți, pe pământ, mai avem nevoie de altceva, și acesta este rugăciunea. Rugăciunea este mijlocul practic, ca să ne țină în prezența lui Dumnezeu și să facă Cuvântul să fie pentru noi folositor și sfințitor. Și în felul acesta găsim în evanghelia după Luca rugăciunea Domnului ca răspuns la nevoile ucenicilor. Ei Îl roagă: «Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui.» Lăsarea la o parte a celei de-a treia rugăminți «facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ» este o altă dovadă pentru adevărul afirmației noastre, că în evanghelia după Luca noi stăm pe un cu totul alt fundament decât în evanghelia după Matei. Pentru un israelit acea rugămințe era pe deplin potrivită. Pentru el rămâne totdeauna dorința sinceră, ca voia lui Dumnezeu să se facă pe pământ așa cum se face în cer. Dar ce știa un sărman păgân despre așteptările îndreptățite ale lui Israel cu privire la pământ?

Însă ne-ar duce prea departe, dacă am vrea să urmărim mai mult diferența dintre cele două forme ale rugăciunii. De aceea revenim la forma completă a rugăciunii, așa cum ne este ea dată de evanghelistul Matei, pentru ca pe baza cuvintelor Domnului să răspundem la întrebarea „Care este înțelesul rugăciunii Domnului și la ce persoane se aplică?”

Primul punct important, spre care doresc să îndrept atenția cititorului, este concordanța rugăciunii cu locul pe care ea îl ocupă și cu scopul pe care Domnul îl urmărea. Este cunoscut că ea se găsește în așa-zisa predică de pe munte, în care Domnul se adresează ucenicilor Lui iudei, ca din gândurile, sentimentele și căile lor de până acum să-i introducă în principiile noi ale Împărăției cerurilor, pe care El era pe cale să-o înființeze. Trebuie neapărat să reținem aceasta, dacă vrem să înțelegem înțelesul și scopul rugăciunii.

Cu siguranță ea nu este destinată pentru tot neamul de oameni fără diferență. (Aceasta rezultă clar din evanghelia după Luca, unde citim: «Și iată, pe când El era într-un anumit loc, rugându-Se, când a încetat, unul din ucenicii Săi I-a zis: „Doamne, învață-ne să ne rugăm.”») Ea nu exprimă starea, nevoile și sentimentele unui om oarecare, care are o oarecare dorință după Dumnezeu sau o anumită teamă de mânia care va veni. Vameșul, care se apropie de Dumnezeu deplin conștient de vina și nevrednicia lui, nici măcar nu îndrăznește să-și ridice ochii, ca să nu mai vorbim, să spună: «Tată», sau: «Tatăl nostru care ești în ceruri». Nici pe departe nu se gândește să rostească rugămintea sublimă, cu care începe rugăciunea Domnului, și nici nu are curajul să se gândească la îndurarea lui Dumnezeu și la sollicitudinea Sa de a ierta pe păcătos, așa cum găsim exprimat în partea a doua a rugăciunii. «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!», acesta era strigătul corect și potrivit, care a ieșit din inima lui zdrobită. Și de aceea s-a coborât acasă îndreptățit, mai mult decât acel fariseu, care în rugăciunea lui exprima numai propria dreptate și mulțumea lui Dumnezeu pentru ceea ce era el și nu pentru ceea ce era Dumnezeu.

Dacă deci întrebăm: Cum putem ști pentru cine era destinată rugăciunea Domnului?, atunci sunt două căi, pe care noi putem ajunge la un răspuns corect. Mai întâi trebuie să cercetăm ce persoane avea Domnul în vedere și în ce legătură stă rugăciunea și după aceea trebuie să studiem rugăciunea în sine însăși și în totalitate, și vom găsi că aceasta stă în deplină armonie cu adevăratele nevoi ale acelor pentru care rugăciunea era destinată.

Este evident, că o mulțime mare de oameni a ascultat predica de pe munte, dar tot așa de clar rezultă de la începutul capitolului cinci, că Domnul nu a adresat cuvintele Sale direct mulțimii. El avea pe ucenicii Săi înaintea Lui, și El purta grijă de nevoile lor, care încă se mai aflau sub Lege. «Și văzând mulțimile, S-a suit pe munte, și după ce a stat jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El. Și deschizându-Și gura, El îi învăța zicând: „Ferice de cei săraci în duh ...”» Ucenicii constituiau o clasă de persoane, care (cu excepția lui Iuda) au primit pe Isus în adevăr ca Mesia trimis de Dumnezeu. El i-a ales; ei erau adunați în jurul Lui ca martori ai Săi și deja atunci într-o anumită privință erau despărțiți de restul poporului – chiar dacă după moartea și învierea Sa erau despărțiți mult mai mult prin puterea Duhului trimis din cer. Lor li S-a adresat Domnul în predica Sa, și ei erau de asemenea persoanele la care El Se gândea în rugăciunea Sa.

De aceea cu toate că predica constă din prezentarea demnă de admirație a principiilor Împărăției și vestește adevăruri mari și prețioase, care vor rămâne pentru totdeauna, totuși Domnul în harul Său nu a trecut cu vederea împrejurările efective din timpul acela ale ucenicilor Săi. Dimpotrivă multe locuri particulare în ceea ce privește înțelesul lor deplin se pot aplica la nevoile și starea lor. Și Domnul a îngrijit de ei nu numai ca Acela care în baza atotcunoașterii Lui dumnezeiești cunoștea toate, ci ca Om, născut dintr-o femeie, născut sub Lege, știa din experiență de ce aveau ei mai multă nevoie și unde erau pericolele lor. Căci cu toate că El era Fiu, prin ceea ce a suferit a învățat ascultarea (Evrei 5,8).

Ascultarea era o chestiune cu totul nouă pentru El; nu că El ar fi posedat o natură rebelă, împotrivoare, ca noi – o, nu, căci El era Cel curat, Cel sfânt, El era Dumnezeu -, ci pentru că El era Cuvântul care a chemat toate lucrurile la existență – cele văzute și cele nevăzute. De aceea El a trebuit să învețe ascultarea, căci în acest sens El nu a avut niciodată nevoie să asculte, și El a învățat-o pe o cărare plină de suferințe, cum nimeni în afară de El nu putea s-o cunoască. Care era deci primul, ultimul și permanentul gând în timp ce El călătorea pe pământ și într-un har desăvârșit Își exercita slujba? Era Numele Tatălui Său, așa cum spune El într-un loc: «M-a trimis Tatăl cel viu și Eu trăiesc prin Tatăl». El a venit să descopere Numele Tatălui, și în concordanță cu aceasta El prezintă sentimentele inimii Sale ca prim și dominant gând ucenicilor Săi în discuția lor cu Tatăl. Unele rugăminți, pe care El voia să le pună în gura lor, erau potrivite numai pentru ei, ca de exemplu acelea referitoare la iertarea păcatelor lor; dar El voia, ca ei să înceapă cu Tatăl lor, nu cu ei înșiși.

În mod corespunzător rugăciunea se împarte în două părți. Prima parte constă din dorințe care se potrivesc cu neprihănirea în sensul ei cel mai larg și mai înalt; sunt, dacă avem voie să spunem așa, atmosfera, în care Domnul Însuși a trăit și a lucrat pe pământ. Partea a doua se compune din rugăminți potrivite acelor, care în orice privință erau nevoiași, dar cu toate acestea erau subiecte ale harului. Primele trei rugăminți constituie o parte, celelalte patru alcătuiesc cealaltă parte.

Titlul, cu care este adresat Dumnezeu la începutul rugăciunii, stă în deplină armonie cu evanghelia și cu poziția de atunci a ucenicilor: «Tatăl nostru care ești în ceruri ...». Aceasta este o expresie care se întâlnește des în evanghelia după Matei, și numai aici. În evanghelia după Luca se spune simplu: «Tată». De unde vine această diferență? Așa cum am amintit mai înainte, în evanghelia după Matei ucenicii sunt priviți mai mult în legătura lor cu poporul pământesc; ca atare ei erau obișnuiți să privească spre pământ ca fiind scena pe care poporul lor aștepta înălțarea și binecuvântarea făgăduită. Domnul însă este preocupat cu desfacerea legăturilor lor iudaice, prin aceea că le revelează un Tată ceresc, cu care ei vor avea a face de

acum înainte. Aici nu este «Domnul întregului pământ», care face Iordanul o șosea strategică pentru poporul Său victorios, așa că el îl traversează cu piciorul, ca pe uscat, și a putut să ia în posesiune țara, și nici nu este «Dumnezeul cerului», care în autoritatea Lui neîngrădită și potrivit cu voința Sa supremă a dat domnia națiunilor în persoana lui Nebucadnețar, după ce poporul Său a eșuat în mod trist. Dar tot așa de puțin se găsește aici plinătatea bogăției, pe care o conține mesajul adus ucenicilor de Maria Magdalena din partea Domnului înviat: «Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru.»

Adresarea poartă, dacă am voie să spun așa, un caracter intermediar. Ea trece în afară peste poziția iudaică, dar nu ajunge la înălțimea poziției creștine. Tatăl este privit ca fiind în cer și aceia care privesc în sus spre El sunt pe pământ, în același timp departe de El și într-o stare de slăbiciune, de nevoie și de pericole, cu toate că sunt cu inimi care într-o anumită măsură doresc să fie glorificate. (Cât nespus de înaltă este binecuvântarea pe care noi o găsim în Efeseni 1,3 și 2,6! Acolo creștinul este privit, chiar și în timpul cât el este încă pe pământ, ca fiind strămutat în locurile cerești, în cea mai intimă legătură cu Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Este un pas imens înainte.) Domnul dorește să le îndrepte primele lor gânduri spre Tatăl acolo sus și prin aceasta să le familiarizeze duhul cu a privi spre El ca spre Dumnezeu deosebit de binecuvântat și milos și totodată Dumnezeu cel mai înalt. În momentul acela era imposibil sentimentul și conștiința apropierei care mai târziu va fi privilegiul lor. Cu toate acestea Domnul îi tratează ca fiind adevărați credincioși dintre iudei și le conduce sufletele spre lucruri mai înalte, în timp ce păstrează autoritatea Legii și îi extinde domeniul.

Cu toate acestea vom căuta în zadar după o aluzie referitoare la lucrarea de răscumpărare, atât în rugăciune cât și în toată predica de pe munte. Aceia, pe care Domnul îi învață să se roage, nicidecum nu sunt priviți ca adoratori, care, o dată curățiți, nu mai au nici o aducere aminte de păcate. Ei erau așa de departe de a cunoaște un astfel de loc al primirii și de savurare al lui, că în timpul acela nici nu ar fi înțeles o astfel de vorbire. Aici nu se găsește nici o urmă de mulțumire adusă Tatălui, «care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui» (Coloseni 1,12.13). Toate acestea și încă multe altele nu puteau fi spuse atunci, deoarece lucrarea de mântuire nu era încă înfăptuită, chiar dacă ea era făgăduită. Aceasta oferă întregii rugăciuni caracterul ei deosebit. Dumnezeu nu face nimic pripit în căile Sale. Credincioșii nu puteau cunoaște și savura rezultatele suferinței lui Hristos și ale trimiterii Duhului Sfânt, înainte ca aceste două realități glorioase să fie înfăptuite. Nu că eu aș vrea să atribui imperfecțiune rugăciunii Domnului, sau predicii Sale – Dumnezeu să mă ferească de un astfel de gând! Dimpotrivă, eu privesc pe fiecare, care vorbește despre una sau despre cealaltă în sens disprețuitor, ca fiind un apostat.

Domnul întâmpină pe ucenici pe terenul pe care ei l-au ocupat. Dacă El le-ar fi vestit adevărul, care a fost revelat abia după ce El a murit și Duhul Sfânt a coborât din cer, atunci vorbirea Lui ar fi rămas pe deplin neînțeleasă de ei. Rugăciunea era absolut potrivită pentru starea lor de atunci și de aceea era desăvârșită. O rugăciune, care ar fi corespuns poziției, experienței și adorării potrivite mântuirii înfăptuite, nu ar fi fost pentru ei o rugăciune desăvârșită.

Să luăm ca exemplu un vinovat de lezmaiestate, care stă în închisoare și pentru care s-a făcut o cerere care s-a trimis la împărat. Dacă aceasta a fost corect întocmită, atunci cel puțin

două lucruri o vor caracteriza. În primul rând va conține recunoașterea deplină a maiestății jignite și apoi o mărturisire detaliată, cu smerenie, a vinei celui închis. Căci aceasta este singura vorbire potrivită în astfel de situații. S-ar putea ca cel închis să aibă motive să spere, că cererea sa va găsi îndurare în ochii împăratului. Dar această speranță nu se bazează pe o necunoaștere a situației efective, ci mai mult pe mărturisirea sinceră și pe îndurarea împăratului. Folosirea limbajului unui om liber nu s-ar cuveni pentru el.

Starea acelor care se aflau sub Lege, era în principal identică cu a celui întemnițat, până în momentul în care împăcarea înfăptuită a schimbat totul. Ei aveau încredere în Dumnezeu, că El îi va salva, și pe drept; căci această încredere se baza pe o omagiere cu credință a caracterului lui Dumnezeu și pe făgăduințele Lui sigure, dar cu toate acestea izraeliții știau cine erau ei înșiși. El le-a făcut tot mereu cunoscut, prin Cuvânt și jurământ, în imagini și prin profeții, că El prin Mesia va elibera pe toți aceia care își vor pune încrederea în El. Cu toate acestea ei nu au fost puși încă în libertate, oricât au putut fi ei de siguri că va avea loc, căci aceasta depindea de bunătatea și credincioșia Lui; și «Dumnezeu nu este un om, ca să mintă». Dar până în momentul acela era o chestiune de dorință, nu de posesiune, un privilegiu dorit și cerut prin rugăciune; ea nu putea fi primită și savurată de ei ca parte permanentă, înainte ca moartea și învierea lui Hristos să justifice dreptatea lui Dumnezeu, de a lucra în felul acesta cu credinciosul.

În psalmi găsim expresia sentimentelor și experiențelor credinciosului izraelit. Uneori vorbitorii sunt plini de speranță, iar după aceea sunt plini de teamă; într-un moment mărturisesc că sunt oi ale pășunii lui Dumnezeu, și în momentul următor se tem că vor fi mistuiți de focul mâniei Sale. Toate acestea erau experiențele credincioșilor, înainte ca crucea lui Hristos să facă posibil Duhului Sfânt să dea mărturie sufletului despre îndepărtarea desăvârșită și veșnică a păcatelor. Era bine și de la Dumnezeu, că acei credincioși simțeau starea lor, dar nu era experiența pe care o face creștinul învățat de Duhul Sfânt. Și în aceeași stare se aflau și ucenicii înainte de moartea Domnului. Mulți profeți și împărați au dorit să vadă și să audă ce auzeau ei; dar cu toate acestea împăcarea cu toate urmările ei era încă o binecuvântare de viitor; privirile lor erau îndreptate spre ea, dar ea nu era încă înfăptuită. Rugăciunea Domnului era deci expresia desăvârșită a dorințelor și nevoilor lor, înainte ca să aibă loc acea schimbare măreață. Atrag mereu atenția în privința aceasta, deoarece pentru înțelegerea clară a rugăciunii Domnului este necesar înainte de toate să se cunoască poziția acelor cărora ea le-a fost dată inițial. Ea este permanent greșit înțeleasă, dacă nu se are în vedere fundamentul nou pe care a fost pus credinciosul pe baza răscumpărării înfăptuite.

Remarcabil este și faptul că rugăciunea este expresia nevoilor personale. Nu vreau să spun că ucenicii nu au folosit-o atât personal cât și în comun, în afară de aceasta nu rezultă de niciunde din Scriptură, că ea este folosită de creștinii care alcătuiesc un trup. De aceea ea nu este o rugăciune dată Bisericii sau Adunării, căci ea niciodată nu depășește domeniul unei părtașii de credincioși și niciodată nu ține seama de legătura Duhului care unește, care botează, alcătuiind un trup. Aceasta se va vedea mai bine când vom privi pe scurt conținutul ei.

«Sfințească-se Numele Tău» este fundamentul a toate, primul și cel mai puternic sentiment al unui suflet înnoit. Izvorând din conștiința sfințeniei care se cuvine veșnic Numelui Tatălui și fiecărui suflet, care are a face cu El, precum și Casei Sale, la această sfințenie se alătură imediat dorința după slava, în care totul corespunde inimii și caracterului Tatălui.

«Vie Împărăția Ta!» Aici nu este Împărăția lui Hristos, ci Împărăția Tatălui. Dacă citim atent evanghelia după Matei, vom găsi că există o diferență între Împărăția Tatălui și Împărăția Fiului Omului. La sfârșitul epocii actuale Domnul va prelua lumea ca Împărăție a Sa și prin puterea Sa judecătoarească mai devreme sau mai târziu o va curăța de tot răul (compară cu Matei 13,41-43). Împărăția Tatălui poartă mai mult un caracter ceresc; în ea numai cei drepti vor străluci ca soarele.

Însă inimii nu îi este de ajuns că voia Tatălui se face numai în cer. De aceea a treia rugămintă este: «Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.» Prin aceasta se încheie prima parte a rugăciunii. După aceea urmează ceea ce era potrivit pentru ucenici, ca subiecte ale compasiunii dumnezeiești, în mijlocul unei scene de suferință și mari ispite. Mai întâi se face cunoscută nevoia trupească, după aceea necesitatea sufletului: «Pâinea noastră cea de trebuință dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm celor care ne-au greșit.» Prima rugămintă nu necesită nici o explicație, cea de-a doua așează pe ucenici pe terenul duhului milostiv, care la sfârșitul capitolului cinci le-a fost prezentat așa de categoric de Domnul. De acum în acolo nu trebuia să se mai spună: «Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte», răul nu mai trebuia răsplătit cu rău, ci acum era valabil, să faci binele și totdeauna să faci numai binele. Modelul desăvârșit pentru ucenici era Tatăl lor ceresc, nu numai Dumnezeu ca Dumnezeu. În acest ultim caracter Dumnezeu a exercitat din când în când judecata asupra răului și i-a făcut să simtă brațul Său puternic, și la sfârșit El va face aceasta în chip desăvârșit, drept. Însă ca Tată în cer El lasă soarele Său să răsară peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti. (Aici nu este vorba de relațiile Lui intime și veșnice cu copiii Săi; aceștia savurează dragostea Sa în toată plinătatea ei care se revarsă.)

Așa învață Domnul și pe ucenicii Săi să arate aceeași dragoste iertătoare față de toți, și anume fiind conștienți de propria lor necesitate de această dragoste. Israel ca popor era responsabil să umble conform Legii, și caracterul Legii nu era har și îndurare, ci ea cerea o judecată dreaptă asupra celor vinovați. Dar acum în ucenici trebuia să domnească un alt principiu, nu acela al unei dreptăți pământești, răzbuțătoare, ci al harului ceresc, care are putere să transforme pe păcătos și să-i ierte vina. Iudeii credincioși au fost scoși astfel din poziția lor veche și au fost așezați pe un teren cu totul nou, pe care ei aveau a face cu un Tată în cer și erau responsabili să reveleze caracterul Său pe pământ.

Vom face din nou bine, să ne amintim care erau persoanele, pe care Domnul le învăța să vorbească în felul acesta cu Tatăl lor. Erau ucenici, care în felul acesta au arătat necesitatea permanentă a dependenței de Tatăl precum și a mărturisirii vinei lor. Cu toate acestea Tatăl este rugat să ierte vina copiilor Săi; aici nu este nicidecum vorba de un sărman păcătos, care din cauza păcatelor sale este în nevoie și nu cunoaște pe Hristos. Scriptura a purtat de grijă în multe locuri de un astfel de păcătos, dar aici sunt cu totul alte persoane. Face Dumnezeu într-o măsură oarecare iertarea păcatelor unei persoane neîntoarse la Dumnezeu dependentă de iertarea pe care aceasta o acordă semenilor săi? Absolut nu. Aceasta ar însemna de fapt să pui cea mai mare condiție posibilă unui om care se află în starea cea mai de jos; ar însemna să dai păcătosului o lege nouă și mult mai fatală decât era Legea de pe muntele Sinai. Cu un cuvânt, ar tăgădui Evanghelia, ar distruge păcătosului orice speranță și ar face mântuirea dependentă de fapte și nu de har.

Această rugămintă, care este deseori citată de cei neștiutori, ca să dovedească, că aici este vorba de oameni fără nici o diferență, arată deci tocmai cât de total imposibil este să aplici

rugăciunea Domnului la oamenii firești. Ea are ca premisă o legătură vie cu Dumnezeu prin credință. Aceia, cărora Domnul le-a vorbit, nu cunoșteau nici împăcarea și nici drepturile noi, care contribuiau la împlinirea acesteia; dar ei posedau o credință vie în Domnul Isus – erau persoane, care cu siguranță ar fi mers în cer, dacă Dumnezeu i-ar fi chemat atunci. În această privință ei stăteau pe același fundament ca și sfinții Vechiului Testament; ei au fost purtați de Dumnezeu cu îngăduință, ca și aceia, în baza unei lucrări încă neîmplinite, dar sigure; ei erau mântuiți în gândurile lui Dumnezeu, deoarece El privea la acea lucrare. Ucenicii aveau privilegiul de a avea pe Domnul în mijlocul lor, dar despre mântuirea binecuvântată și desăvârșită, pe care El voia s-o aducă prin moartea și învierea Sa, aveau cel mult o înțelegere slabă, confuză. În această și pentru această stare de lucruri a fost dată rugăciunea Domnului.

În continuare ucenicii sunt învățați să roage pe Tatăl, să nu-i ducă în ispită. Este evident, că aici nu este vorba de ispite în sensul de dorințe păcătoase; căci Dumnezeu nu ispitește pe nimeni spre rău. Mai degrabă sunt încercările și cernerile, prin care Dumnezeu în înțelepciunea Lui îi lasă pe ai Săi să treacă. O ispită în acest sens a fost când Petru a fost pus la probă, dacă, având în vedere ocară și rușinea, va tăgădui pe Domnul și Stăpânul lui. Acesta l-a atenționat, dar în marea lui încredere de sine apostolul nu a luat în seamă atenționarea, a adormit, când trebuia să vegheze și să se roage, și drept urmare a căzut mereu în modul cel mai trist. De aceea era foarte corect, când ucenicii, conștienți fiind de lipsa lor de putere și înclinația lor spre cădere, au rugat pe Tatăl să nu-i ducă în astfel de stări pline de ispite. Urmarea unei astfel de ispitiri este că acolo unde în inimă este un rău nejuste, acesta iese la iveală spre propria umilire. Răul, care lucrează în ascuns înăuntru, vine la lumină prin aceasta.

Domnul Isus a trecut prin tot felul de ispite: mai întâi în pustie și apoi, la sfârșitul drumului Său pe pământ, în Ghetsimani, unde puterea întunericului L-a încolțit până la extrem. Numai El nu avea nimic în Sine, de care satan putea să se agațe, așa cum și El spune: «Vine prințul lumii și el n-are nimic în Mine». În noi este ceva, care prin ispitire iese la iveală, și dacă atunci noi nu ne sprijinim pe Domnul în toată simplitatea, vom cădea în păcat față de El. De aceea rugămintii i se adaugă imediat: «... ci scapă-ne de cel rău.» Căci efectul ispitirii este, cum am spus, scoaterea la iveală a răului, dacă carnea (firea) nu a fost judecată, și satan, sursa și primul inițiator al răului, câștigă avantaj asupra sufletului.

Cu privire la glorificarea de la sfârșitul rugăciunii: «Căci a Ta este Împărăția ...», care se găsește în multe traduceri, nu trebuie să ne ocupăm mai detaliat, căci ea lipsește în cele mai multe manuscrise vechi și probabil ea a fost adăugată de copişti în timpul secolului patru.

Care este scopul rugăciunii „Tatăl nostru”?

Ajungem acum să răspundem la cea de-a doua întrebare: Care a fost intenția Domnului cu privire la folosirea rugăciunii Sale? Se limitează folosirea acesteia la timpul cât Isus a lucrat pe pământ, sau se extinde și la timpul după moartea Sa și în prezent? Răspunsul la această întrebare este de fapt inclus în cele spuse mai înainte. Am văzut, că rugăciunea corespundea exact stării în care se aflau ucenicii, înainte ca Domnul să fi terminat lucrarea Sa. Din aceasta rezultă că de îndată ce răscumpărarea a devenit realitate și baza cunoscută a relațiilor cu Dumnezeu pentru aceia care stăteau în savurarea rezultatelor depline ale lucrării de răscumpărare, se cuveneau alte rugăciuni, corespunzătoare stării lor noi. Cu alte cuvinte, rugăciunile aceluia criminal eliberat din închisoare – ca să folosim în continuare tabloul nostru – nu pot fi la fel cu acelea pe care el le-a avut în închisoare; el ar trebui să se afle într-o mare

autoînșelare, dacă după eliberarea sa ar face din nou cereri de grațiere și iertare. Mult mai mult, conștient fiind de iertarea sa, va mulțumi domnului său și îi va sluji toată viața cu credincioșie și supunere.

Dar noi știm, că în afară de aceasta, realizarea împăcării a devenit baza unui alt privilegiu sublim, și anume al darului Duhului Sfânt, într-un fel în care sfinții Vechiului Testament nu aveau nici o experiență. Trebuie să ne amintim, că sunt anumite lucrări ale Duhului, care sunt partea comună a tuturor credincioșilor din toate timpurile, ca de exemplu nașterea din nou, convingerea de păcat și producerea unei ascultări sfinte în inimă și umblare. Noe, Avraam, David, etc. au fost toți născuți din Dumnezeu, ei erau bărbați credincioși, și Duhul Sfânt lucra în ei. Profeții Vechiului Testament au vorbit călăuziți fiind de Duhul Sfânt.

Dar în timp ce aceasta o recunosc toți creștinii, există un alt adevăr, care nu este recunoscut și primit așa de general. Pe când Domnul era în momentul să termine lucrarea Sa pe pământ și să Se reîntoarcă la Tatăl, El a făgăduit ucenicilor Săi să le dea Duhul Sfânt într-o formă necunoscută până atunci. Ucenicii erau pe vremea aceea fără îndoială credincioși și posedau viața veșnică. Însă auzim din gura Domnului, scurt înainte de plecarea Sa, cuvintele: «Vă este de folos să Mă duc». Cum putea fi de folos pentru ei, să piardă pe Prietenul lor cel mai bun și pe Mântuitorul lor? Nu era mult mai bine pentru ei și în orice privință mai de preferat, dacă El ar fi rămas la ei? Cuvântul Domnului este clar și simplu: «Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite» (Ioan 16,7).

Nu arată aceste cuvinte clar, că ucenicii trebuiau să primească o binecuvântare nouă, nespuse de mare, pe care ei nu au cunoscut-o și nu au savurat-o până atunci? Fără îndoială. Dar mai mult decât aceasta. Unii vor să limiteze darul Duhului Sfânt la „vorbirea în alte limbi, la facerea de minuni, daruri pentru slujire, etc.”. Însă «Mângâietorul» nu trebuie confundat cu puterile felurite, pe care El le oferă și le dă la iveală. Duhul Sfânt în Persoană era Cel pe care Tatăl voia să-L trimită în Numele lui Isus. Duhul Sfânt a lucrat în toți credincioșii de la început, dar Domnul învață aici pe ucenicii Săi, că Duhul, în afară de aceasta și mai mult decât aceasta, va coborî după plecarea Sa, și anume într-o formă personală, nemijlocită, decât a fost până atunci, ca să fie în ei și cu ei până la sfârșit. Fiul lui Dumnezeu a venit într-o formă deosebită pe pământ și a luat trup de carne și sânge, și acum trebuia să vină Duhul Sfânt, după ce Hristos Și-a terminat lucrarea și S-a înălțat în înălțime. De aceea citim în Faptele Apostolilor 2: «Și acum, fiind înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți». Puterile minunate, care au fost împărțite în ziua de Rusalii, au îndreptat atenția spre această Persoană binecuvântată, divină, a cărei prezență era arătată tocmai prin aceste puteri. Ele erau dovada exterioară și acțiunea acestora era dovada darului, care nu a fost niciodată până atunci, al făgăduinței Tatălui.

Acesta este deci marele adevăr, care are o importanță așa de mare cu privire la întrebarea referitoare la rugăciunea Domnului. Acesta era rânduit pentru aceia care erau cu adevărat credincioși, dar pentru care împăcarea era încă în viitor și care încă nu au primit pe Duhul Sfânt în acea formă deplină și necunoscută până atunci. În evanghelia după Luca Domnul spune în legătură directă cu rugăciunea dată de El: «Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer.» Aici găsim expresia adevăratei lor stări. Ei erau salvați și posedau viața din Dumnezeu, și totuși ei trebuiau să roage pe Tatăl, să le dea pe Duhul Sfânt; evident nu ca să-i facă să creadă – ci Duhul Sfânt trebuia dat lor personal, ca să-i introducă în rezultatele depline

ale lucrării de împăcare a lui Hristos și ei, în părtășie cu El, Omul glorificat la dreapta lui Dumnezeu, să devină mădulare ale trupului Său.

Aceste privilegii, care nu puteau fi nici cunoscute și nici savurate de credincioșii din timpul dinaintea răstignirii, sunt caracteristicile esențiale ale creștinismului. De aceea nu ezit să afirm, că rugăciunea Domnului, care constituie expresia desăvârșită a cererilor ucenicilor în împrejurările lor de atunci și starea lor efectivă, tocmai din acest motiv nu era destinată să fie expresia sentimentelor lor după ce toată poziția lor și toată starea lor a fost schimbată, după ce a fost înfăptuită lucrarea, după ce au fost iertate toate fărădelegile și credincioșii, fie ei iudei sau greci, au fost botezați printr-un Duh, ca să alcătuiască *un trup*, și toți au fost adăpați cu *un Duh*.

Schimbarea era în realitate așa de deplină și deosebit de importantă, că Domnul Însuși în Ioan 16 pregătește în mod solemn pe ucenici pentru ea. După ce El a vorbit de trimiterea Mângâietorului și de rămânerea Lui în ei și cu ei, El spune: «În ziua aceea nu Mă veți mai întreba nimic. Adevărat, adevărat vă spun, că orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu; cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină. ... În ziua aceea veți cere în Numele Meu ...»

Ce înseamnă cuvintele «În ziua aceea nu Mă veți mai întreba nimic»? Aceasta era ceea ce ucenicii au făcut în timpul umblării Lui prin lume; ei s-au dus permanent la El, ca la Mesia al lor binecuvântat și îndurător, și au făcut bine că s-au dus la El. Până atunci nu s-au rugat niciodată în Numele Lui. Cum? Niciodată nu au cerut ceva în Numele Lui? Cu siguranță, nu; și totuși ei nu s-au rugat niciodată în Numele lui Hristos. El pune aici pe ucenicii Lui pe un teren cu totul nou; ei nu mai trebuiau să vină la El și să-L roage, ci ei trebuiau să roage pe Tatăl, și anume în Numele Lui. Înseamnă aceasta, că la sfârșitul unei rugăciuni să se spună: „Te rugăm acestea în Numele lui Isus”? O, nu. Înțelesul este mai degrabă acesta: pe baza lucrării de salvare înfăptuite și a legăturii lucrute prin Duhul Sfânt cu Domnul Isus din cer, ucenicii trebuiau așezați în aceeași poziție, în care El Se afla. De aceea în 1 Ioan 4 se spune: «Căci așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta»; și tot așa spune și Pavel în 1 Corinteni 6: «Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El». Aceasta explică înțelesul rugăciunii în Numele lui Isus, sau mai bine spus, al fundamentului pe care ea se bazează. Înseamnă să rog pe Tatăl fiind conștient că toate păcatele mele au fost îndepărtate, că în Hristos am fost adus aproape de Dumnezeu și stau în savurarea deplină a favorii Sale, fără să fie vreo problemă sau vreun nor între Dumnezeu și sufletul meu; înseamnă să merg la Dumnezeu și să mă rog Lui ca unul care posedă deplina binecuvântare, la care mă îndreptățește Hristos, aflat acolo sus, și Duhul Sfânt, aflat aici pe pământ.

Domnul a dat deja rugăciunea Sa și fără îndoială ucenicii au folosit-o. Însă El le face acum cunoscut, că ei trebuie să fie introduși acum într-o poziție cu totul nouă și că rugăciunile lor trebuiau să aibă o formă corespunzătoare acestei poziții noi și harului revelat pe deplin în aceasta. Care este rezultatul, când credincioșii se așează acum în poziția în care se aflau ucenicii înainte de înfăptuirea lucrării de împăcare? Ei nu vor putea ști niciodată, ce înseamnă să ai o pace realmente întemeiată, ei nu pot ocupa locul de adoratori, care fiind o dată curățiți nu mai au aducerea aminte de păcatele lor. Cu un cuvânt: ei pierd, în ceea ce privește savurarea, toate binecuvântările bogate și nespuse de multe, pe care le-a adus moartea și învierea lui Hristos.

Mult mai evidentă este greșeala, când o comuniune de credincioși, sau chiar de credincioși împreună cu necredincioși, folosesc rugăciunea Domnului ca expresie a nevoilor lor comune

și a adorării aduse în comun. În locul din Scriptură nu se găsește nici un gând referitor la o astfel de folosire a rugăciunii de către o corporație. După ce Domnul a cerut ucenicilor Săi să intre în cămăruță, când vor să se roage, El prezintă apoi rugăciunea ca o vorbire potrivită pentru o persoană singulară, ca să aducă înaintea lui Dumnezeu nevoile ei. Toți cei care folosesc rugăciunea Domnului, fie în comuniune cu alții, fie pentru sine însuși, se așează – repet aceasta – în starea și poziția ucenicilor aflați sub Lege, înainte ca Domnul să fi înfăptuit lucrarea, și în felul acesta arată, chiar dacă înconștient, o desconsiderare a voinței lui Dumnezeu, Tatăl, a lucrării lui Hristos și a mărturiei actuale a Duhului Sfânt (compară cu Evrei 10).

Dacă un suflet, care este cu adevărat întors la Dumnezeu, dar cunoaște puțin calea Domnului și dimensiunea lucrării Sale înfăptuite, îngenunche și își revarsă inima prin cuvintele, pe care Domnul le-a dat ucenicilor Săi, eu aș putea simți pe deplin împreună cu el; căci o astfel de stare a inimii și conștiinței este deosebit de asemănătoare cu aceea a ucenicilor, care erau adunați în jurul Domnului. Cu toate acestea, acum, când se află sub Evanghelia harului lui Dumnezeu revelat pe deplin, el nu este corect. Un astfel de suflet se îndepărtează înapoi de la cruce, de la răscumpărare – căci Dumnezeu nu îl conduce în această direcție. Cu toate că el crede în Hristos, el nu este conștient nici de îndreptățirea lui deplină și nici nu știe că el stă pentru totdeauna sub favoarea lui Dumnezeu. El folosește o rugăciune, care a fost dată ucenicilor care nu puteau cunoaște sentimentele care umplu inima fiecărui creștin, începând de la cruce, și care sunt rugăciunile pe care el trebuie să le aducă mai mult sau mai puțin înaintea lui Dumnezeu. Cu toate că un astfel de suflet fără îndoială și-a găsit siguranța veșnică în Hristos, totuși el nu cunoaște privilegiile lui cele mai prețioase și, fără să știe și fără să vrea, astfel se face vinovat de dezonorarea suferințelor și glorificării lui Hristos.

Este deci un fapt, că rugăciunea Domnului a fost destinată credincioșilor de pe pământ, înainte ca Hristos să moară și să învieze și înainte ca Duhul Sfânt să coboare din cer, ca să depună mărturie despre deplina primire a credinciosului în Preaiubitul. Dacă vrem să glorificăm cu adevărat pe Hristos, atunci trebuie să folosim cuvintele Lui așa după cum El le-a rânduit. Dacă sufletele noastre au înțeles că noi am fost apropiați de Dumnezeu, că toate păcatele noastre au fost iertate și că noi am primit Duhul Sfânt, ca să ne pecetluiească și să ne unească cu un Hristos glorificat în cer, și astfel stăm pe un teren cu totul nou, și rugăciunile noastre trebuie să dea mărturie despre aceasta; atunci ar trebui ca noi, ca niște copii preaiubiți ai Tatălui, să ne rugăm în Numele Fiului.

Totuși s-ar putea pune întrebarea: De ce Domnul ne-a făcut cunoscut rugăciunea în Cuvântul Său, dacă ea nu a fost destinată pentru folosirea ei permanentă de către poporul Său? La aceasta răspund: Domnul a spus și a învățat multe, care nu se pot aplica la toți ai Săi și nici nu erau destinate lor. Să citim de exemplu capitolul zece din evanghelia după Matei. Găsim în acest capitol multe principii, care au valabilitate permanentă și slujesc pentru învățătura noastră permanentă; dar cine tăgăduiește, că trimiterea celor doisprezece era o chestiune pur iudaică? Dacă în cele spuse de versetele 5 și 6 am vrea să spunem: „Acestea sunt cuvintele proprii ale Domnului; noi nu avem voie să mergem pe nici un drum de-al națiunilor și nici să intrăm în vreo cetate de-a samaritenilor, ci noi trebuie să mergem numai la oile pierdute ale casei lui Israel”, atunci nebunia și greșeala unei astfel de vorbiri va fi evidentă pentru oricine.

Noi înșine, cei din casa păgânilor sărmani, suntem, dacă suntem cu adevărat salvați, o dovadă suficientă, că o astfel de folosire a cuvintelor Domnului este total greșită, și în felul acesta o singură afirmație s-ar pune împotriva întregii învățături a Noului Testament, care

vestește tocmai acestor păgâni un har bogat, care se revarsă. Și așa cum Domnul a trimis atunci pe ucenicii Săi cu o veste deosebită, tot așa mai înainte El a purtat de grijă în rugăciune de starea lor de atunci. Moartea lui Hristos a anulat în mod necesar interdicția de a merge la păgâni, a extins terenul Legii și a pus baza introducerii unei ordini cu totul noi a lucrurilor. De aceea Domnul după învierea Sa dă ucenicilor (la sfârșitul aceleiași evanghelii) misiunea de a merge la toate națiunile și să facă ucenici, și în evanghelia după Ioan le spune, având în vedere înălțarea Sa la dreapta Tatălui, că în acele zile ei vor ruga pe Tatăl în Numele Său, ceea ce până atunci nu au făcut.

De aceea pe cât de profund simt greutatea acelor care gândesc că folosirea rugăciunii Domnului trebuie s-o extindă și la prezent, totuși eu cred că ei ar trebui să verifice sincer voința și cuvântul Domnului. Ce înțelegere poate fi acolo unde nici măcar nu se recunoaște că lucrarea de salvare înfăptuită și darul Duhului Sfânt a dat naștere la o schimbare totală cu privire la conștiință, la părtășie, la adorare și umblare? Aceste două realități ne-au scos din robie și ne-au adus la libertate și drept urmare și rugăciunile noastre au fost puse pe o bază cu totul nouă, decât eram înainte de eliberarea noastră, când ele erau corecte și la locul lor.

De aceea în Faptele Apostolilor nu se găsește nici o urmă a folosirii rugăciunii Domnului, așa cum ea a fost introdusă de secole în creștinătate. Și dacă se citesc diferitele rugăciuni, pe care Duhul Sfânt le-a dat, ca de exemplu în epistola către Romani, către Efeseni, etc., găsim pretutindeni că moartea, învierea și înălțarea la cer a lui Hristos constituie baza și conținutul esențial al acestora. Rugăciunile apostolului se bazează pe realitatea măreață, pe care odihnesc de asemenea credința și speranța noastră.

Să rezumăm în final pe scurt cele spuse. Noi toți credem, că rugăciunea Domnului era potrivită dumnezeiește pentru starea ucenicilor din timpul acela, când Domnul le-a dat-o. Dar din același motiv nu putea constitui expresia desăvârșită a relațiilor de mai târziu cu Tatăl și nici al sentimentelor, care se cuvin acestor relații. Toți aceia care înțeleg dimensiunea schimbării care a avut loc după moartea lui Hristos, pot avea foloase din fiecare expresie din rugăciunea Domnului, cu toate că ei nu o repetă cuvânt cu cuvânt. Dar desconsiderarea rezultatelor lucrării de mântuire înfăptuite nu este spre onoarea Domnului, ci mai degrabă este o subestimare a prezenței personale a Duhului Sfânt, precum și ocuparea de bună voie a unei poziții de sărăcie în mijlocul bogățiilor harului, care a fost revărsat peste noi. O inimă smerită și ascultătoare va căuta să cunoască voia Domnului în aceasta, și s-o împlinească.

Fie ca noi toți să luăm totdeauna totul așa cum Domnul ni-l oferă în Cuvântul Său! El să ne dăruiască har și putere, ca să ne putem ridica deasupra gândurilor noastre naturale, a părerilor noastre făcute mai dinainte și a prejudecăților moștenite din trecut! Fie ca noi toți să umblăm în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El și întăriți în credință, așa cum am fost învățați, prisosind în ea cu mulțumire (Coloseni 2,7)!